

Nyuszi Zsuzsi-trilógia – Kovács Liza

(1. és 2. rész)

Bemutakozik Nyuszi Zsuzsi

A felbukkanó nap arany sugarai megvilágították Egert és környékét. Kimagaslik az Eged-hegy, amin hatalmas fák állnak és érett bogyókat termő bokrok. Ez a hegy a lakóiról is híres. A legszebb fa aljában, egy kis lyukban él egy nyuszi család. Papa nyuszi, Mama nyuszi, és tíz kis csintalan kölykük: Nyuszi Karolina, Nyuszi Réka, Nyuszi Dani, Nyuszi Zsombi, Nyuszi Kata, Nyuszi Marci, Nyuszi Ádám, Nyuszi Csilla, Nyuszi Zsuzsi és Nyuszi Tomi.

Ezen a reggelen Mama nyuszi friss répát adott a gyerekeknek. Nyuszi Zsuzsi imádja a répát. Reggeli után Papa nyuszi kiült a nyúl-lyuk elé, majd elővette hosszúszerű pipáját és szippantani kezdte. A kölykök labdáztak, fogócskáztak. Nyuszi Zsuzsi megunt, hogy folyton ő a fogó, így kitalálta, hogy inkább bújócskázzanak.

- Ne menjetek túl messzire, mert mindjárt kész az ebéd! – szólt Mama nyuszi.

Hirtelen Papa is megszólalt:

- És vigyázzatok a többi állattal!

Ezt megígérték a gyerekek, majd kiszámolták, hogy Tomi lesz a hunyó. Elkezdett számolni tízig. Nyuszi Zsuzsi azt akarta, hogy őt találják meg utoljára, így elindult a sűrű vadáfonya bokrok közé. Bebújt a legnagyobb bokor közepébe. Csak ült és ült hosszasan, de hiába, mert nem jött érte senki. Szegénynek már korgott a gyomra, meg is eszegette hát az áfonyát, amit a bokron talált. Aztán bánatában sírni kezdett, annyira hiányzott neki a nyuszi család. Álomba sírta magát. Amikor felkelt, már koromsötét volt, alig látott el a másik áfonyabokorig. A csillagok világítottak, de hiába, nem segítettek hazatalálni. Zsuzsi elindult az egyik kis ösvényen, mígnem hangokat hallott, majd fényt látott meg. Rémulten bújt az egyik fa mögé, de egy árnyák pont előtte állt meg.

- Papa!!! - ismerte fel az árnyat Zsuzsi. – Annyira hiányoztál! Nagyon féltem itt egyedül. Kérlek, ne haragudj rám!
- Semmi baj, Zsuzsikám! De egyre megkérlek: soha ne menj el egyedül ilyen messzire, mert nagyobb baj is történhetett volna!

Azzal Papa nyuszi és Nyuszi Zsuzsi hazamentek a nyúlüregbe és jót vacsoráztak a családdal.

Nyuszi Zsuzsi a Holdon

Egy nyári napon a Nyuszi család játékboltba indult, hogy ajándékot vegyenek Nyuszi Peti születésnapjára. Nyuszi papa megengedte a kölyköknek, hogy körbenézzenek a boltban, ha nem nyúlnak semmihez engedély nélkül. Nyuszi Zsuzsi rögtön felfedezett egy úrhajót, amibe pont belefért. Magára vette a kikészített szkafandert, beült és bekapcsolta a biztonsági övet. Az ülés előtt egy nagy piros gombot talált és habozás nélkül megnyomta. Ekkor az úrhajó rázkódni kezdett és hopp, kiszállt a tetőn, repült fel, egészen a magasba. Zsuzsi rémulten nézett ki a kis kerek ablakon: a játékbolt egyre kisebb lett. Aztán már az Eged-hegy is akkora volt csak, mint egy borsó. Zsuzsi sírva fakadt. Hirtelen huppanást érzett, és az úrhajó megállt. Félénken felnyitotta az ajtót és kikukucskált: a Holdon találta magát!

Bátorságot és nagy levegőt vett, majd kilépett az űrhajóból. Körbejárta a járgányt, és látta, hogy leszállás közben megsérült: az egyik rakéta letört róla.

- Most hogy jutok haza? – sikította.

Hirtelen úgy érezte, valaki figyeli. Egy árnyékot vett észre a szikla felé suhanni és két sárga szemet pillantott meg.

- Ki van ott? – kérdezte megszeppenve.

Senki nem válaszolt. Zsuzsi egyre több szempárt vett észre. Reszketett a lába, mint a nyárfalevél. Az egyik sárga szempár közeledni kezdett felé, Zsuzsi összeszorította a szemét, majd kinyitotta. Egy óriás állat állt előtte.

- Szia, kis nyuszi! – szólt barátságosan a lény. – Nem félj, nem akarunk bántani! Mi vagyunk a hold-vakondok. Itt élünk a holdon és alagutakat ásunk. Azokban lakunk. Engem Karcsinak hívnak.
- Szervusz! Nyuszi Zsuzsi vagyok. A Földről jöttem, egészen pontosan az egri Eged-hegyről. Sajnos elromlott a rakétám, így nem tudok visszarepülni. – szegény sírva fakadt.
- Ne sírj! Annyi baj legyen! Gyere, elviszlek a királyunkhoz!

Előjött az összes vakond, felemelték a rakétát és vitték a királyhoz. Több alagúton is átmentek, mire egy óriási terembe értek. A teremben fáklyák égtek, a végében pedig egy hatalmas vakond ült. Korona volt a fején, köpeny a vállán. Zsuzsi remegett.

- Kedves Király! Egy nyuszi zuhant le ide az űrhajójával. – szólt Karcsi. – Az széttört és nem tud hazajutni.
- Szegény nyuszi...Segítenek a szerelő vakondok neked, akik mesterei a járműjavításnak. – intett a király, mire a szerelőcsapat elvitte az űrhajót.
- Bocsanat... - szólt félénken Zsuzsi – de nagyon éhes vagyok!
- Ez legyen a legkisebb gondod! - nevetett a király. Hozatott egy óriási répát Zsuzsi elé. - Edd meg, s ami marad, vidd haza!

A kis nyuszi hálás volt. Amikor az utolsó falatot ette adagjából, a szerelőosztag visszatért, és mondták, hogy kész az űrhajó. Zsuzsi boldogan rohant ki a barlangból. Felkapta az űr-ruháját, közben Karcsi bepakolta neki az útravalót, megölelték egymást és megígérték, hogy néha váltanak egy e-mailt. Zsuzsi illedelmesen elköszönt a többiektől is, majd következett a visszaszámlálás. 5, 4, 3, 2, 1, 0, kilövés!

Zsuzsi az űrben nézelődve meglátta a Marsot. Nagy volt és piros. Mialatt azon morfondírozott, hogy ott is laknak-e vakondok, már vissza is ért a játékboltba. Kiszállt, levette a szcafandert és kísért a bolt elé. A családja a pénztártól sétált kifelé, és már épp keresni kezdték Zsuzsit.

Este, otthon Zsuzsika elővette hátizsákjából a maradék elemózsiát és mindent elmesélt a hold-vakondokról és a kalandjairól. Aznap vacsorára űr répát és űr sütit falatoztak.

Ellopták a betűket – Kovács Liza

Naplóbejegyzés 1.

Ma furcsa telefonhívást kaptam. Egy idegen szólt bele:

- Halló! Rendőrség? Borzasztó dolog történt! Éjjel motoszkálást hallottam a gyerekek szobájából, azt hittem, hogy Steve, a patkányunk szökött el megint. Nem mentem be, de hajnalban a gyerek sikítva rohagált fel-alá a szobában. Berohantam, és csak annyit láttam, hogy a gyerekkönyvek, a tankönyvek és az összes antik és tudományos könyv szanaszét van dobálva a földön, és most jön a legrosszabb: NINCSENEK BENNE BETŰK!!!

Sokkolt ez a hír. Eltűntek volna a betűk? Riadtan szóltam a kagylóba:

- Azonnal ott vagyok, egy nevet és egy lakcímet kérek!
- Cerká Terka, Firka utca5.

Azonnal motorra pattantam és elszárguldottam a Firka utcába. Szomorú arccal fogadtak.

- Jó napot kívánok, Detektív Dia nyomozó vagyok. Jöttem, hogy megtaláljam a tettest.
- Köszönjük, nyomozó kisasszony!

Elővettem az aktatáskámból az ujjlenyomat-olvasót, a nagyítót és a lámpámat. Megvizsgáltam az összes könyvet, de semmi nyom, semmi furcsa dolog nem volt, ám hirtelen egy Geronimo Stiltonról szóló könyv került elő. Ezen a könyvön egy radírnymot találtam. Sajnos elég kicsi kis nyom volt, ezért beküldtem a laboratóriumba vizsgálatra.

Naplóbejegyzés 2.

Két napja dolgozom az ügyön, a laboreredmények holnapra várhatóak. Aggasztó, hogy kaptam egy újabb telefonhívást. Valaki ezt suttogta a telefonba:

- Soha nem találod meg a tettest!
- Halló! Ki az???
- Senki...

Ezzel letette a kagylót. Megijedtem.

Naplóbejegyzés 3.

Megérkeztek az eredmények a laborból. Radírnymokat mutattak ki, mintha valaki szándékosan rádirozná ki a betűket. Aznap sok helyszíni bejelentést kaptam, így egész nap jártam a várost. Ahogy motorozgattam, megláttam egy rózsaszín csíkot, ami messze futott végig a főutcán. Elkezdtem követni. Késő éjjel lett, mire egy házhoz értem. Kint langyos volt az idő, így nem fáztam. Nagyjából egy órán át lestem a házat, hátha ki- vagy bemegy valaki. Amikor meguntam a várakozást, elővettem a zseblámpám és beosontam. Síri csend volt. Már majdnem indultam volna kifelé a motoromhoz, amikor kuncogást hallottam. Az egyik ajtóban Radír Roland állt, a hírhedt rabló. Nagyon megijedtem, amikor így szólt:

- Na, mi van? Mégis rám találtál? És hogyan szeretnél elfogni? A nagyítóddal? – nevetett gúnyosan.

Ekkor megláttam egy lassót az asztalon. Szempillantás alatt felkaptam és körbetekertem vele. Előkaptam a walky-talkymat és hívtam a rendőröket.

Naplóbejegyzés 4.

Ma van a kihallgatás napja. Vajon tényleg Radír Roland volt az elkövető? Vajon miért tehette? Nemsokára mindenre fény derül.

Két óra múlva a bírósági terembe vezették Radír Rolandot. Megtörten bevallotta, hogy azért lopta el a betűket, hogy megtanuljon olvasni, mert analfabéta. A bíró a tárgyalás végén egy év letöltendő börtönbüntetésre ítélte őt. Ekkor szólásra kértem engedélyt.

- Bíró úr! Attól, hogy börtönbe kerül, még nem tanul meg olvasni! És anélkül hogy tudna boldogan élni? Én vállalom, hogy egy év alatt megtanítom a betűk szeretetére: úgy fog írni és olvasni, mint az álom!

Morajlás futott végig a termen, mindenki egyetértett. Az ügy ezzel lezárult. Így lettem nyomozóból tanító egy évre.